

A két adatból pedig egyfajta mágneses ujjlenyomatot határoznak meg, amely jellemző az egyes régiókra. Így határozzák meg az állatok helyzetüket. A tengeri teknősök egész óceánokat szelnek át. Eddig rejtély volt, miként képesek az állatok vizuális tájékozódási pontok nélkül eljutni céljukig. A kutatók ugyan sejtették, hogy a teknősök a **Föld** mágneses mezeje alapján tájékozódnak, mivel azonban annak erőssége az Egyenlítőtől a sarkok felé erősen növekszik, úgy hitték, csupán az észak-déli elhelyezkedés meghatározására szolgál.

A tengeri tájékozódás nehezebbik része azonban a kelet-nyugati elhelyezkedés megállapítása - fejtette ki a *Current Biology* című folyóiratban megjelent tanulmány első szerzője, **Nathan Putman**.

Az állatok, mint kiderült, a mágneses mező erőssége mellett az erővonalak Földdel bezárt szögét is kiszámítják. Így több információt nyernek a mágneses térből, mint eddig gondolták. Képesek meghatározni az egyes tengeri területek ujjlenyomatát.

A kutatók úgy jöttek rá minderre, hogy fiatal teknősöket tettek ki a vízben két mesterségesen gerjesztett mágneses mezőnek, amelyek megfeleltek a 20. északi szélességi fokon előfordulóknak. Amennyiben a mágneses mező az **Atlanti-óceán** nyugati felén, **Puerto Ricónál** mérhetőt utánozta, akkor az állatok északkelet felé úsztak. Amennyiben az Atlanti-óceán keleti felén, a **d-foki szigetekenél** mérhetőhöz hasonlított a mező, a teknősök délnyugatra fordultak.

Az **ál-cserepesteknősök** (**Caretta caretta**) szinte világszerte előfordulnak, akár száz kilósak is lehetnek, páncéljuk hossza pedig meghaladhatja az egy métert. Kikelésük után azonnal elhagyják a partot, és csupán évek elteltével térnek vissza otthonukba.

Forrás: MTI